

The Holy See

LEOPOLI IN BEATIFICATIONE SERVORUM DEI NICOLAI ČARNECKYI ET XXV SOCIORUM EIUS NEC NON AEMILIANI KOVČ

OMELIA DI GIOVANNI PAOLO II

Mercoledì, 27 giugno 2001

Слава Ісусу Христу!

1. *"Ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає (Ів 15,13).*

Це урочисте твердження Ісуса Христа з особливою красномовністю звучить серед нас сьогодні, коли проголошуємо Блаженними деяких дітей славетної Львівської Архідієцезії Української Церкви. Більшість із них були вбиті з ненависті до християнської віри. Деякі зазнали мучеництва в близькі нам часи і серед присутніх на нинішній Божественній Літургії є немало таких, які знали їх особисто. Ця Галицька Земля, що протягом історії бачила розвиток української греко-католицької Церкви, була вкрита, як казав незабутній Митрополит Йосиф Сліпий, "горою трупів і ріками крові".

Ваша, жива і діяльна спільнота, пов'язана з проповідуванням святих Братів Кирила і Методія, та зі святим Володимиром і святою Ольгою. Приклади мучеників, що належать до різних історичних періодів, але, передусім, тих, які належать минулому сторіччю, свідчить про те, що мучеництво - це найвища міра служіння Богові й Церкві. Цим богослужінням хочемо їх прославити й подякувати Господеві за їхню вірність.

2. Крім того, нинішнім хвилюючим обрядом беатифікації бажаю висловити признання всієї Церкви Божому людові в Україні за Владика Миколу Чарнецького та його 24 братів у мучеництві, як також за мучеників Владика Теодора Ромжу та отця Омеляна Ковча і за Слугиню Божу Йосафату Михайлину Гордашевську. Як пшеничне зерно, падаючи в землю

вмирає, щоб дати життя рясному колосцю (див. *Ів* 12,24), так і вони пожертвували своїм життям, щоб Божа нива родила і приносила новий і щедріший врожай.

Згадуючи їх, вітаю усіх тих, що беруть участь у цьому співслужінні, починаючи від Достойних Кардиналів Любомира Гузара і Мар'яна Яворського, з Єпископами і священиками Греко-католицької і Латинської Церков. Вітаючи теперішнього Верховного Архиєпископа Львова для Українців, моя думка лине до його попередників, Слуги Божого Андрея Шептицького, героїчного Кардинала Йосифа Сліпого, недавно померлого Кардинала Мирослава Любачівського. Згадуючи Пастирів, моє серце звертається з любов'ю до всіх синів і дочок української Греко-католицької Церкви, а також тих, що з'єднані з нами з допомогою радіо і телебачення в інших містах і країнах.

3. Слуги Божі, що сьогодні записані до Реєстру Блаженних представляють *усі складові частини церковної спільноти*. Серед них: єпископи й священики, монахи й монахині, миряни. Вони зазнали різних випробувань з боку послідовників згубних ідеологій нацизму та комунізму. Усвідомлюючи муки, яким були піддані ці вірні Христові учні, мій Попередник папа Пій XII, з щирою співучастю виявляв свою солідарність з тими, "хто триває у вірі й чинить опір ворогам християнства з такою самою непереможною силою, з якою у минулому витривали їхні предки" і хвалив їхню відвагу залишатись "вірними єдності з Римським Папою та із своїми пастирями" (Апостольський лист Східні Церкви *Orientalis Ecclesias*, 15 грудня 1952: AAC 45 [1953], 8).

Підтримані Божою благодаттю, вони до кінця пройшли переможним шляхом. Це шлях, який переходить через прощення й примирення; шлях, що веде до Світлої Пасхи після жертви на Голгофті. Ці наші брати й сестри є *відомими* представниками величезної кількості *анонімних* героїв - чоловіків і жінок, одружених і неодружених, священиків і богопосвячених осіб, молодих і старших - які протягом двадцятого сторіччя, "сторіччя мучеників", протистояли переслідуванню, насильству, смерті, щоб тільки не відректись від своєї віри.

Як при цьому не згадати далекоглядну й ґрунтовну пастирську діяльність Слуги Божого, митрополита Андрея Шептицького, справа беатифікації якого ведеться і сподіваємось одного дня побачити його у славі Святих? Треба зробити належне посилення на його героїчну апостольську діяльність, щоб зрозуміти по-людському незрозумілу живучість Української греко-католицької Церкви в темні роки переслідувань.

4. Я сам у своїй молодості був свідком цього роду "апокаліпсису". "Моє священство, вже від самого його початку, вписалось у велику жертву стількох чоловіків і жінок мого покоління" (*Дар і таємниця (Dono e mistero)* стор. 47). Пам'ять про них не може бути втрачена, бо вона є благословенням. *Їм ми виявляємо наш подив і нашу вдячність*: як ікона Євангелія Блаженств, пережита аж до пролиття крові, вони становлять *знак надії* для наших і прийдешніх часів. Вони показали, що любов є сильніша від смерті.

У їхньому протистоянні таємниці беззаконня, незважаючи на людську неміч, змогла засяяти сила віри й Христової благодаті (див. *II Кор 12,9-10*). Їхнє непереможне свідчення виявилось насінням нових християн (див. Тертуліан, *Апол.* 50,13: ССЛ 1,171).

Разом із ними були переслідувані та вбиті Христа ради також *християни інших віросповідань*. Їхнє мучеництво є могутнім закликом до примирення та єдності. Це *єкуменізм мучеників та ісповідників віри*, який вказує християнам двадцять першого століття шлях єдності. Нехай же їхня жертва стане конкретною життєвою наукою. Очевидно, не йдеться про легку справу. Протягом останніх сторіч нагромадилось надто багато стереотипів мислення, взаємних образ та нетерпимості. Єдиний спосіб до того, щоб звільнити цей шлях - це забути минуле, *просити і пропонувати прощення одні одним* за нанесені і отримані образи, безмежно довіряючи оновлюючому діянню Святого Духа.

Ці мученики вчать нас вірності подвійній заповіді любові: любові до Бога, любові до ближніх.

5. Дорогі *священики, дорогі монахи й монахині, дорогі семінаристи, катехити й студенти богослов'я!* Саме вам, в особливий спосіб, хочу вказати на світлий приклад цих геройських свідків Євангелія. Будьте так, як і вони, вірними Христові аж до смерті! Якщо Господь благословить вашу країну численними покликаннями, якщо семінарії заповнені - і в цьому є джерело надії для вашої Церкви - то все це, без сумніву, є одним із плодів їхньої жертви. Але це стає для вас великою відповідальністю.

Тому кажу відповідальним за виховання: старанно дбайте про *формацію майбутніх священиків і покликаних до богопосвяченого життя в руслі східної монашої традиції*. З одного боку, нехай буде належно оцінена безженність задля Царства Небесного, а з другого, нехай також буде висвітлена важливість святої Тайни Подружжя та зобов'язань, які з нею пов'язані. Християнська родина - пригадує II Ватиканський Собор - це як би "домашня церква", у якій батьки мають бути для дітей першими проповідниками віри (див. *Світло народів (Lumen gentium)*, 11).

Закликаю усіх синів і дочок Церкви до постійного і старанного пошуку справжнього і глибшого пізнання Христа. Постійною турботою духовенства хай буде ґрунтовне євангельське й церковне виховання мирян. Нехай не забракне християнам духа самопожертви. Ані нехай не послабне відвага християнської спільноти у захисті скривджених і переслідуваних, звертаючи велику увагу на відчитування знаків часу, щоб, таким чином, відповісти на суспільні й духовні заклики сьогодення.

У цьому контексті, завіряю вас, що уважно слідкуватиму за ходом третьої сесії Синоду вашої Церкви, що відбудеться 2002 року, і буде присвячена церковному розглядові соціальних проблем України. Церква не може мовчати, коли йдеться про захист гідності людини й загальне добро.

6. "Ніхто не спроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає (Ів 15,13). Мученики, яких сьогодні проголошуємо Блаженними, йшли за Добрим Пастирем аж до кінця. Нехай їхнє свідчення не залишиться для вас тільки причиною до вихвалання, нехай, радше, стане запрошенням до того, щоб їх наслідувати. Через хрещення кожен християнин покликаний до святості. Не від усіх вимагається, як від цих нових блаженних мучеників, найвищого випробування через проливання крові. Однак, кожному доручене завдання йти за Христом із щоденною та вірною самовідданістю, як це робила блаженна Йосафата Михайлина Гордашевська, співзасновниця Сестер Служebниць Непорочної Діви Марії. Вона, посвячуючись дітям, хворим, убогом, неписьменним та знедоленим у часто важких і не позбавлених страждань ситуаціях, у надзвичайний спосіб зуміла втілити Євангеліє у своє щоденне життя.

Нехай же святість буде прагненням усіх вас, дорогі Брати й Сестри української греко-католицької Церкви. Нехай же на цьому шляху святості та оновлення вас супроводить Пречиста Діва Марія, "що стоїть на чолі довгого походу свідків віри в єдиного Господа" (*Мати Відкупителя, Redemptoris Mater*), 30).

Нехай заступаються за вас Святі й Блаженні, які отримали вінець справедливості на українській землі, та Блаженні, пам'ять яких сьогодні особливо вшановуємо. Нехай же їхній приклад та опіка допоможуть вам йти за Христом і вірно служити Церкві, яка є Його містичним Тілом. Нехай Господь Бог за їхнім посередництвом оросить ваші рани олією милосердя і утішення. Щоб ви могли з довір'ям дивитися на те, що вас чекає, з впевненістю у серці, що ви діти Отця, який вас ніжно любить.

На більшу славу Божу й спасіння душ. Амінь.

Слава Ісусу Христу!

Serdecznie pozdrawiam pielgrzymów z Polski, szczególnie grekokatolików, którzy przybyli do Lwowa, aby razem ze swymi braćmi z Ukrainy uczestniczyć w tej szczególnej liturgii. Pragnę również dać wyraz mojej serdecznej pamięci i duchowej więzi z nieobecnyim metropolitą Janem Martyniakiem, który nie mógł nam towarzyszyć! Niech wszystkim Bóg błogosławi.

Від щирого серця ще раз поздоровляю вас дорогі брати і сестри. Це наша остання з вами зустріч під час цього виняткового і хвилюючого паломництва до Божого люду України, так численно тут зібраного. Я щиро вдячний вам за ваші молитви, а особливо за молитовний спів хору. Дякую за вашу доброту і щирість, дякую за вашу любов і за вашу вірність Апостольській Столиці. Ношу всіх вас в моєму серці і безнастанно обіймаю в моїй молитві.

Нехай Господь благословить вас.

Слава Ісусу Христу!

© Copyright 2001 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana